

Gyere, nevéssünk!

Rovatvezető: Vajda Ernő.

Igaz történet

A minap éjjel 12-1-gig lyukas órák volt, így kimentem az árnyas Tiszaparra (ilyenkor már tényleg árnyas), hogy néhány álmatag lépéssel belévegyüljek a barátságos varangyok kongertjébe. Közel s távolban semmi fény nem volt, tekintettel a légoltalmi előírásokra, csak az öreg Hold himbálódzott az égen, teljes fényében, kissé gúnyosan, sokak által utánzótt fensőbbesen időtlen mosolyával, de elpusztíthatatlan jókedvvel.

Óhó! — futott végig a gondolat lelkiismeretes egyetemi tanulmányokban elnyűtt agyamon (hányadik főrésze ez az egyetemi hallgatónak?) ez a fickó kijátssza a légoltalmi előírásokat! Olyan örült gyanánt, aki jóelőre lelépte láncát, rohantam haza, magamhoz vettem kékpapírt és rajzszöveget, a házmeztől elkértem a létrát és megmagyaráztam neki, hogy közérdek fenforogván, nincs helye kapupénz fizetésének és rohantam vissza a Holdhoz! A házmezt morgott és utánam kiáltott, hogy bolond vagyok. —

Frázis! — legyintettem és annyira fokoztam sebességemet, hogy a házmezt minden kísérletét, hogy állásait megközelítse, eleve sikertelenségre ítéltém, sőt kárhözattam.

Felállítottam a létrát és felmáztam egészen a legfelső fokig. Ekkor látszólag nehézséggel kerültem szembe, de csak látszólag! Ötlejtességem nem ismert határt. (Alsó határt). Elképzeltem egy milliószor akkora létrát, mint az enyém; a képzelet szárnyain felrepültem annak felső fokára és hallgatóztam. A torony óra éppen éjjel után egyet ütött. Órák lenne, gondoltam (az ütközések miatt közmegegyezéssel mostanra tettük át, mert ilyenkor vagyunk szabadok a legtöbben). No de se baj, majd igazolom.

Közvetlenül a Hold mellett egy várakozó felhőre szálltam és a Holdhoz lavíroztam. Olyan volt a helyzet, mint mikor a hallgató intézetben kívül találkozik a tanársegéddel. Egyetértően,

bizonyos kollégális tisztelettel mosolyogtam. Ő azonnal kezét nyújtott. Bemutakoztam: „Fafejú Alajos egyetemi hallgató”. — Kerekfejű Luniás, — válaszolta, szintén egyetemi hallgató. Tudniillik az egyetemen járok, mindig hallgatók és évek alatt sem jutok lényegesen előre, — felelte, — eltérve csodálkozó pillantásomat. „Mi évközben nem hallgatunk, csak kollokviumon” — próbáltam tisztázni a fogalmakat, de nem méltányolta igyekezetemet. „En sohasem kollokváltam, dolgozataimat Nap kollégámról másoltam, mégis itt vagyok” — mondotta és finoman elhúzta száját.

Zavarom elmúlt. Elhatároztam, hogy meginterjúvolom a Szegedi Hid nevében. Kifejeztem előtte ezt a szándékomat. „Mi az az interjú?” — kérdezte gyanútlanul Hold barátom. „Az interjú, hm, ... ehen, ... az egy olyan izé, amely ...” igyekeztem valamit feleleveníteni logikai ismerteimből, de be kellett látnom, hogy ehhez már nem vagyok elég fiatal. Ezért eselhez folyamodtam és nyelvéskedni kezdtem. „Inter latin szó — fölényeskedtem — például interregnum. Ez az az uralom, amelyik két másik uralom között nincs. Vagyis inter-juh körülbelül annyit jelent, mint ideiglenes bárány.” „No, ha csak ideiglenes, akkor nem bánom,” legyintett megadóan és hatalmasat ásitott. Blazirtan szája elé tartotta esontos ujjait. Olyan volt, mint egy bálelnök reggel hatkor. — Lent a földön többen ugattak ...

Most már sorra vettem a kérdéseket. „Van-e valami mondanivalója Kolléga úrnak, a tanév megnyitása alkalmából a gólyákhoz? Kerekfejűsége édesdeden elmosolyodott; hangja bizalmasra változott. „Tudod kérlek, kedves Főkollégám, én mindig mezei voltam, afféle magánhallgató. Annyi óránk volt, hogy nem volt érdemes egyre sem járni. 170 órám volt s sajnos, egy héten csak 168 óra van; kétfő ütközött. Erre kiüttettek hatot. Mikor tiltakoztam, tágranyílt szemekkel

bámultak rám. — Volt-e ütközés, vagy nem volt? — Volt — hebegtem. — Hát akkor meg mit akar? — Erre elkése-redtem és elhatároztam, hogy önállósítom magamat. Egy darabig pótkávét szállítottam a tejútra, de üzletem dugába dőlt. Ekkor elhatároztam, hogy mégis kollokválok. Nap volt a professzor. Mikor a terembe léptem, szembe találok legcsinosabb kolléganőmmel, Vénusszal. Rázta a zokogás. Kisült, hogy nem ment kitünőre, csak jelesre. Nevetve mentem tovább. Nap minden próbálkozása hiábavalónak bizonyult, képtelen volt olyant kérdezni tőlem, amit tudtam volna. Mindazonáltal tudásomat elégségesnek találta. Így lettem én csak mellékbolygó, míg a kis Vénus főbolygó lett és második tanársegéd a Napnál. Ilyenek a nők! Azóta az a rögeszmém, hogy állandóan kollokválok, ezért intelligensen hallgatók. Csak ezt ajánlottam a gólyáknak is. És elmondok még egy aforizmat: aki egész félévben szorgalmasan tanul, az kollokviumon valószínűleg nem fog tudni semmit. Viszont aki nem tanul, az biztosan nem fog tudni semmit. Szívleljétek meg!”

Mély lélegzetet vettem és neki rugaszkodtam a második kérdésnek: „Mi a véleménye Kerekfejűségnek a Szegedi Hidról?” Alig titkolható lenézésrel nézett rám. „Te mi vagy benne” — kérdezte. „A szerkesztő félhivatalos balkeze — feleltem gyorsan, de sandán. (Gyengébbek kedvéért: a szerkesztő jobbkezes! A szerk.) „Kik olvassák a lapotokat?” — faggatott tovább. „Minden egyetemi hallgató” — vágtam ki büszkén. „Amilyen a közönség, olyan a lap, — dehát kérlek, én nem akarok senkit sem megsérteni” — mondta kényelmesen fanyalogva és kifejezéstelenül nézett maga elé.

Megkockáztattam még egy harmadik kérdést: „Kerekfejűség sokat látott, sokat tapasztalt. Nyilatkoznék-e arról, mit tart az egyetemi hallgatók észbeli képességeiről?” Máig is kíváncsi vagyok, mit felelt volna erre a kérdésre, de ekkor szinte eszelősen nézett rám, hiszterikusan felkacagott, és a

vállamra ütött: „Tudod-e mi vagyok én”, kacagta s a szeméi körben forogtak. Majd diadalmasan kivágta: „Egy olyan kifli, amelyik zsemlye!”

Szótlanul megfogtam a kék papírt és a rajzszöveget. A Hold csendesen üvöltött, de én hajthatatlan maradtam. Testvérek! Ha sötét estén nem világit a Hold, gondolatok rám; ez az én művem. Azt pedig, hogy hogyan került vissza a földre, és hogyan őrizte meg magát egy meggyőzhetetlen házneszter megújuló támadásaival szemben, majd talán máskor mondja el.

Fafejú Alajos.

U. i. — Aki ezt elolvasta, ingyenes orvosi kezelésre jogosult. A kísérőlapot később kibocsátandó blankettákor lehet kérni, 2-1-gig a Szerkesztőségben.

Fontos szabályok deákoknak

1. Tandíjról s egyéb rémítő dolgokról szó ne essék közöttetek.
2. Tiszteld professzoraidat, hogy hosszú életet élhess az egyetemen.
3. A statisztikai iveket szorgalmasan töltsd.
4. A deák jobban szeretné a tandíját örömmel, mint pénzzel fizetni.
5. Ha deák vagy, ne légy hitvány gyöngé báb és heti óráid száma legyen hetven egynéhány.
6. Az egyetemet már az első hat hétben igyekezz megszokni, mert később már úgysem sikerül.
7. Deáklányokkal csak órák után sétálj, órák közben csak szépírók esetén. (E ténykedésért a szerk. felelősséget nem vállal.)
8. A deák kollokviumon nem beszél, csak ha kérdezik, akkor is hallgat.
9. Inget, nyakkendőt, fésűt, fogkefét kölcsön csak bái szazonban adj.
10. Menzán keveset enni nem érdem, hanem kötelező kényszerűség.

Repülj velem!

motto: a gép csak eszköz a lélek a repülő

Délután 4 óra. Ősziessre-hajló ebédutáni sárgás napsütésben, balkaromon esőkabátal egykedvűen megyek a Csongrádi-épülete mellett. Gondolataimból a sarkon beforduló visító villamos ver fel. A korszón igyekszem végigmenni. Rengeteg új elgondolás csapong bennem, éppen egyik mellett szeretnék kikötni, amikor ismerős arcot pillantok meg és üdvözlöm. Ki ez az ember? Hol láttam már? Mint egy film pereg vissza előttem, egyszer egy leventefoglalkozáson tartott rövid előadást és fölívta figyelmünket a repülésre, és az egyetem keretén belül való vitorlázó-repülésre. — Igen, mostmár emlékszem, jelentkeztem is, egynéhányszor össze is jöttünk, volt megbeszélés, tájékoztatás ... és orvosi vizsgálat ... talán mint oly sok minden egészen abba is maradt ...

Igy morfondírozok magamban, amikor egy szorítást érzek a vállamon, megfordulok és az előbbi barátom áll szemben velem: „szeretném fölívni a figyelmédet — mondja — most *Algyőn* szeptember 15-től vitorlázó-repülőta-

bort tartottunk, miért nem jöttél ki?”

Most volt itt az alkalom és egy mai sport, nekedvaló, és férfias. Nem beszélnelek rá, ha nem felelnél meg a feltételeknek; egészséges vagy, jó magyar keresztény hazafi. No de ne búsulj, év alatt is lesz tovább is repülőképzés. — Bölintok, megígérem, megszorítja a kezem, egyéniségéből sugárzik a tetterő, a mai élethez szükséges lendület, akarás és szeretet. Búcsúznak és ekkor még meg-

kér, szóljak másoknak és hátha akarnak többen jönni, hiszen olyan sokan szeretnének és most is az elengedhetetlen alkalom!

Gondolkozva megyek. Utamban újabb felhívás sarkal, a Nemzeti Sajtó Válatat kirakatában nagy plakát hív: „Repülj velünk”, igen, megyek, ez jó mulatság, férfi munka lesz.

A központi-egyetem felé igyekeztem s eszembe jutott első repülésem, először szakadtam el az anyaföldtől, először mozogtam a bűvös harmadik dimenzióban. Istenem, mennyire más az ember ott fönt, az egész életét más szemmel nézheti, igen magasabbról másképp látja a világot, a gép csak eszköz, a lélek a repülő!

1941. október hó.

Szerkesztésért és kiadásért felel:

SZABOLCSI GABOR

Főmunkatárs:

NYIKOS ISTVÁN

A Szerkesztő Munkaközösség tagjai:

Borbély László, Dömötör László, Eözlös Zoltán, Eliás Rozália, Fodor József, Jankó Géza, K. Kiss Ilona, Kiss Sándor, Kristó-Nagy István, Kun-Molnár Sándor, Szász Károly, Szendery Attila és

nemes Stachó Lajos

Minden cikkért írója felel.

Nyomta: ABLAKA GYÖRGY könyvnyomdája, Szeged, 1941.

Figyelmeztetőnek!

Meglepett bennünket, hogy akadt egyetemi hallgató, aki még mindig nem ismeri a SzEI-t. Egy zsidó származású fiatalember kitöltötte és tanúkkal is aláíratta a SzEI jelentkezési lapját, sőt „törvényes következmények terhe mellett” kijelentette, hogy nagyszülőikig bezárólag tiszta keresztény származású. A SzEI hirdményeiből és a jelentkezési lap szövegéből félreérthetetlen módon világlik, hogy csak azt vehetjük fel, akinek egy nagyszülője sem volt zsidó. Az ellenőrzést természetesen most sem lehetett kijátszani. Az esetből pedig mindenki értékes tanulságokat meríthet, legfőként pedig azt, hogy a szegedi egyetem ifjúsága nem hajlandó megtagadni a szegedi gondolatot, bármennyire szeretnék is azt egyes budapesti lapok szerkesztőségében ...